

власть. Това ся нарича волове *новоспръгнаты* (юицы). Младыйтъ мжжъ, който ги управляваше, имаше да разработи и изоре единъ малкъ цѣлинъ оставенъ за пашъ и пълнъ съ многогодишни пьнове: трудъ исполинскій, за който едвамъ стигаха дѣятелността му, младостта му, и осемъ-тѣхъ му животны полоукротены.

Едно момче шесть или седемъ годишне, хубаво като ангель, съ рамена покриты, надъ върхнѣтъ му синѣ ризѣ, отъ агнешкѣ кожѣ, която го правяше да прилича на малкѣтъ святаго Юанна кръстителя както го исписватъ живописцытъ на эпохѣтъ, която ся казва *Възрождение*, вървѣше въ брѣздѣтъ близу до оралото и бодеше воловетъ съ единъ остень. Горделивытъ животны треперяха подъ нѣжнѣтъ рѣчицѣ на момчето, и правяха да скърцатъ хомотытъ и ремыцытъ, вързаны на челото имъ, като придаваха, въ сжщото время, на процѣптъ силны растрѣсванія. Колчимъ нѣкой корень спираше палечникътъ, орачытъ выкаше съ единъ гласъ силенъ, като зовеше всяко животно съ имято му, но съ цѣль повече да укроти отъ колкото да раздражни; защото воловетъ, раздражаваны отъ онова ненадѣйно съпротивленіе, скачяха, разравяха землѣтъ съ широкитъ си разчекнаты нозѣ, и тѣ, въ яростътъ си, бы оставили брѣздѣтъ и бы ся растичали, като луды, по